

Angstig tuurde een deerne naar buiten door de kleine ruiten, waartegen de wind het duinzand opjoeg. De wolken dreven onstuimig langs het zwerk. Het visschersmeisje hoorde het ruischen der zee, dat steeds meer en meer tot een geraas, een gebulder oversloeg. De wind stak heviger op en alles voorspelde, dat de storm niet lang meer op zich zou laten wachten.

— Vader, wat denkt gij van 't weer? zoo sprak zij, met iets gejaagds in de stem, tot een man in vischerkleeding, die zich bezig hield met het verstellen van een net, dat van de zoldering tot op de tafel nederhing.

— Kwaad weer! mompelde de oude, kwaad weer, ja, 't zal er spoken van nacht.

Elza Vergouwen, zoo heette deze dochter der kust, mocht schoon genoemd worden. Het witte mutsje hield slechts met moeite de onstuimige lokken in bedwang en enkele blonde vlokjes golfdén zwierig over het blanke voorhoofd. Reine, blauwe oogen, nu verduisterd, wat schuw zelfs door gemoedsonrust, werden overschaduwd door lange wimpers. Haar neusje zou het aristocratisch gelaat eener freule geen oneer aangedaan hebben, terwijl bij het openen van den mond zich twee rijen hagelwitte tanden ver-toonden.

Het bruine jakje, dat nauw om den blanken hals sloot, paste haar wel en liet goed de slanke gestalte uitkomen. Maar de handen bewezen, dat Elza geen verwend kind was en getuigden van harden arbeid. En toch, ofschoon zij niet terugdeinsde om een zware vischmand van het strand naar de hut te sleuren en van de hut naar de stad, ofschoon de zindelijkheid der kamer, de blinkende meubels, de hagelwitte gordijntjes, daar voor de bedstee en hier voor de ramen, het heldere zand in leuke figuurtjes op den vloer ofschoon dit alles de huiselijke werkzaamheid van het meisje prees, toch noemden de klappeien van het dorp haar de „preutsche madam”. Zeker is het, dat de visschersknapen niet met haar gekscheerden en tegen haar geen dwaze kwinkslagen verkochten, zooals zij met andere meisjes deden, maar Elza met een zekeren eerbied behandelden. En Everaart Vermeire, een stoere zeeman, die als eerste knecht bij visscher Japik diende, had slechts schoorvoetend haar hand durven vragen en was in de wolken geweest, toen van die roode lippen het ja-woord klonk.

Elza bezat geen moeder meer. Deze was gestorven bij de geboorte van Jan, den thans twaalfjarigen knaap, die op dit oogenblik op het strand vertoefde, om te zien naar de sloepen, welke voor den dreigenden storm ijlings binnenvloden.

Elza woonde nu bij haren blinden vader. Tijdens een hevige donderbui had de visscher het gezicht verloren en door dit onheil was hij gedoemd tot een stil leven, waartegen zijn zeemansaad gedurig in opstand kwam. Is er ook grooter tegenstelling denkbaar? Een zoon der kust, steeds gewend op de wijde

zee te dobberen, met scherpen blik te turen in de verte, reeds het schip herkenkende, waar wij met moeite een stip ontwaren, en nu veroordeeld tot stil zitten, niet meer bij machte, de groote, aantrekkelijke watervlakte te aanschouwen; een zeeman, wien de zoute adem van den zeewind het bloed sneller door de adren doet stroomen, die bij die gewaardiging trilt van onstuimig verlangen, maar die machteloos aan wal moet blijven! Waarlijk een aanhoudende kwelling, een tot aan den dood toe durende marteling. Dit alles werkte op zijn humeur.

— Ik zit hier als prooi voor de wormen. Hadden liever de haaien mij opgevreten! zoo kloeg hij, als de bitterheid in zijn hart opkwam. Lag ik maar bij vader, Sander en Wouter! Zij zijn ten minste den zeemansdood gestorven. En ik zit in deze nauwe hut als een oud, stram wijf, met mijn knuisten op de knieën.

Deze bitterheid maakte hem dikwijls hardvochtig en ongevoelig voor de teedere kinderliefde van Elza, wie het nooit te veel was de kleinste wenschen van haren vader te voorkomen, die alle uitvallen stilzwijgend en gelaten verdroeg, al kwamen haar ook meer malen de tranen in de oogen, al had zij soms behoefte in de eenzaamheid uit te weenen.

Eens had zij Rooie Hannes, toen deze tot haar zeide: „Zeg uw vader, dat hij zich van kant maakt, als hij het niet meer trekken kan. Eén sprong en hij ligt bij Sander en Wouter!” — een ferm en slag in 't aangezicht gegeven en met eene stem, trillende van verontwaardiging, toegeroepen: „Daar, laffe zee-schuimer!”

„Vader, Sander en Wouter.” Zij maalden den ouden visscher dikwijls door het hoofd. De laatsten waren zijne beide broeders.

Allen waren verdronken, zooals de bidprentjes aan den muur verkondigden.

BID VOOR DE ZIEL

VAN

EVARIST VERGOUWEN

Patroon van de »Elza«

EN VOOR DE ZIEL VAN ZIJNE KINDEREN

SANDER EN WOUTER VERGOUWEN

In dienst op de »Elza«

allen vergaan met de »Elza« op de Noordzee in den storm van April Anno 18....

GOD ZIJ HUNNE ZIEL GENADIG.

Elza's oogen rustten dikwijls op dat kaartje aan den wand en dan schrok zij bij de gedachte, daar ook eenmaal te lezen:

BID VOOR DE ZIEL

VAN

EVERAART VERMEIRE

vergaan....

Maar oogenblikkelijk verwierp zij dat schrikbeeld. De Vermeire's hadden reeds ruimschoots hun tol aan de zee betaald. In het huisje van den vuurtoren, waar haar verloofde woonde, hingen ook doodprentjes, welke echter geen begrafenis aanduiden:

BID VOOR DE ZIEL

VAN

ADOLPHUS VERMEIRE

vergaan in de Golf van Biskayen in den storm van
14 Nov. Anno 18....

BID VOOR DE ZIEL

VAN

ANDREAS VERMEIRE

omgekomen bij de redding der schipbreukelingen
alhier van de Fransche Brik »L'Hirondelle«
op 18 Sept. Anno....

De eerste was Everaarts vader, de laatste zijn oom en Everaart vertelde het dikwijls, dat, na die redding der schipbreukelingen van „L'Hirondelle”, zijn andere oom Dries de hut binnenstapte, diep geschokt en met tranen in de oogen, zeggende: „Hier ben ik, maar broer André zien wij beneden niet meer. Ik zag den armen jongen voor mijn oogen verdrinken, zonder dat ik een hand kon uitsteken.” En diezelfde Dries, ook van hem hing er nu een kaartje:

*Vergaan bij de aanvaring der „Louise” met
den Noorschen schoener „Olga” nabij
Sheerness.*

De Vermeire's waren zeelui van vader op zoon en ieder geslacht had de zee zijne offers afgestaan. Neen, nu zouden de golven voldaan zijn en den geliefden, den kloeken Everaart sparen.

Maar sterker gierde de wind en donkerder nog

kleurde zich de zee. De storm was nakende en nog geen Everaart. Zijn patroon was roekeloos, bleef mischien buiten onder voorwendsel, dat het niet zoo erg zou zijn.

Jan, een flinke jongen, met den blos der gezondheid op de wangen, stapte binnen met het nieuws:

— De meeste visschers zijn er. Everaart nog niet.

— Vader, ik ga eens tot aan den vuurtoren, sprak Elza, want haar geprangd hart gevoelde behoefte dicht bij de zee te zijn, om het vaartuig te zien.

— En mij alleen laten, gromde de oude ontevreden.

— Ach, een oogenblik maar en Jan blijft bij u. Nietwaar, ik mag?

De blinde gaf een knauw, die zooveel als een toestemming beteekende en, terwijl het meisje haastig de deur uitsnelde, mompelde hij:

— Ze bemint hem! Nu, haar moeder beminde mij ook, en in waarheid, zoo wij van denzelfden tijd geboren waren, de een had voor den ander niet moeten onderdoen. Ik mag hem wel. Donders, wat steekt de wind op. Arme zeelui!

De lichtwachter Blom stond op den omgang van den toren en keek met een kennersblik naar de voorteekens van den storm. Vinier, zijn vrouw, bevond zich beneden in de nette woonkamer, waar allerlei uitheemsche voorwerpen aan de vroegere loopbaan van haar echtgenoot herinnerden. Zij was hartelijk blij, Elza eenige oogenblikken tot gezelschap te hebben.

— Storm op handen! riep het meisje.

— Ja, God zij den armen zeelieden genadig, antwoordde de vrouw.

En Everaart nog niet binnen?

— Zou zijn schip nog niet in 't zicht zijn?

— Neen, maar misschien ziet Blom het wel. Ik zal even naar boven gaan.

— Nu is het hier nog uit te houden, maar straks zult gij het wel laten naar boven te komen, zoo begroette de wachter haar. Zeker ongerust over Everaart?

— Ziet gij Japik's schuit nog niet? vroeg de maagd en er klonk angst uit haar stem.

— Ik zal nog eens kijken, en Blom richtte zijn kijker en tuurde.

— Ziet ge iets? hernam Elza gejaagd.

— Nog niet!

— H. Maagd Maria!... wat blijft de schuit lang uit. Japik is te roekeloos. Hij meent altijd, dat er geen gevaar is. En naar Everaart wil hij niet luisteren!

— Niet zoo bang zijn, Elza. Een goed schip kan wel tegen een stootje! Ik weet er van mee te spreken! Onze notedoppen geven het zoo gauw niet op!

— Zie de zee eens!

— Ja, 't is ruw weer! Ik zal mijn licht maar aansteken. 't Zal aan Blom niet liggen, zoo hedenavond of nacht een ramp voorvalt!

— Een ramp, Blom...

— Ja, maar kind, ik denk niet aan onze visschers... die weten hier den weg en hebben mijn licht niet noodig. Maar de Hemel zij de vreemde schepen genadig, die onder de kust varen...

De lucht kleurde zich zwart als inkt. Het werd

in enkele oogenblikken duister, maar helder, bemoeigend, verspreidde de oude toren, die reeds eeuwen stormen had getrotseerd, zijn vriendelijk licht.

De wind loeide, en allerlei geluiden stegen van de groote watervlakte op.

Elza hield zich aan de ijzeren leuning vast.

Heur lange lokken golfdén wild om haar hoofd, haar rokken fladderden... Het meisje gevoelde, hoe de toren schudde.....

Maar deze stond gekneld in den grond, hij zwiepte wel wat — gelijk een goede vuurtoren het moet doen — maar zou niet vallen....

Doch op die verraderlijke zee zwalkte haar verloofde rond... en wat, zoo de storm Japik's schuit als zijn speeltuig had uitgekozen!

— Gebenedijde Moeder Gods... bewaar hem... wees hem genadig! smeekte Elza half luid...

Maar ze gevoelde haar zelfzucht en bad nu:

— H. Maria... Moeder Gods... red hen allen... breng de schuit veilig aan wal...

— Kom binnen, Elza... 't wordt daar gevaarlijk, waarschuwde Blom. Ge kunt immers niets meer zien... Kom, meid, wees niet zoo ongerust... Japik is van geen storm vervaard, en Everaart lacht u straks uit om uw angst....

— O, Blom, Blom... ik zie niets meer, geen lichtje. Ze zijn nog niet bij de kust.

— Maar Japik kan ergens anders binnengeloopen zijn... te Duinham of te Zeekerk... wie weet, waar hij zit! Kom, zijt gij een visschersdochter... moet gij een visschersvrouw worden! Ge zult nog wel eens meer ongerust zijn!

— O, ik ben zoo angstig, Blom!

— En wat helpt dat? En is er geen reden voor ook... De storm moet nog beginnen... nu is het pas ruw weer!

Elza trad in den toren en ging naar beneden.

— Is hij in aantocht? vroeg Vinier.

— Neen, nog niet... o! wat ben ik ongerust!

— Kom, kom... wat moed, kind!

— Maar zijt gij dan niet bang? Everaart is toch...

— Mijn kind, ja, zoo beschouw ik hem... en zoo bemin ik hem ook! viel Bloms brave vrouw in. Maar daarom jammer ik nog niet, als 't ruw weer is! O! ik heb zoo dikwijls mijn man verwacht, terwijl de storm mijn hutje beukte! Maar gij moet daar nog aan gewoon worden.

Elza's blik viel op het bidprentje aan den muur.

BID VOOR DE ZIEL

VAN

ADOLPHUS VERMEIRE

Adolphus... 't was of er Everaart stond... en de maagd sidderde...

Vinier ried haar gedachten...

— Ge maakt u te veel op, zei ze zacht berispelend. Ge steekt u van alles in uw hoofd... Adolphus Vermeire en Andreas Vermeire en Dries, dat zijn er drie... vier zal de zee er niet nemen.

Een hevige windstoot deed de vensters rinkelen, en joeg den rook uit de schouw in de kamer.

— 't Stormt vreeselijk, zei Elza.

— 't Begint pas... Japik zal binnen zijn... hier of elders... eer 't spel voor goed begint, want zwaar weer zal 't wel worden, daar mogen we op rekenen. En iedere rechtgeaarde visschervrouw zal hedenavond een gebed lezen voor de varensgezellen, die buiten zijn... Maar Everaart is binnen, hier of elders... Japik vischte immers onder de kust. Gaat ge al heen, Elza?

— Ik moet... vader is alleen. Als ge iets hoort, wilt ge het me dan laten weten?

— 'k Zal Everaart zelf sturen, hoor! Moed, meisje. Elza verliet het vuurtorenhuis. Ze had nu den wind in den rug en werd voortgedreven langs het smalle duinpad. Ze voelde 't opgejaagd zand in haar haren, in haar hals, soms was ze in een zandwolk gehuld.

En toch beklom de maagd nog een duintop; met handen en voeten klauterde ze tegen den heuvel...

Maar de wind wierp haar terug, toen ze 't hoofd boven de kruin uitstak, om naar de zee te blikken, de razende, huilende, de donkere zee, waar haar beminde met den vreeselijken storm worstelde.

— Bij mijn ziel, dat is Madam Elza... Ze zoekt Everaart! klonk het luid spottend.

De maagd schrok...

Wie bespiedde haar?

Haastig liet ze zich naar beneden glijden.

— Voorzichtig... val niet... voorzichtig, meisje, zei een man; en zijn stem klonk valsch.

— Roode Hannes! riep Elza boos.

— Ja, roode Hannes... ge kijkt naar Everaart, hé — arm meisje! Hoe zal ik het u zeggen?

— Wat weet ge... spreek! kreet het meisje heftig.

— Hoe zal ik het u zeggen? Ge komt zeker van den vuurtoren... weet Blom het nog niet, of wilde hij voor u het nieuws verborgen houden?

— Hannes, zeg dan toch, wat ge weet! Is er nieuws van Everaart... van Japik? Spreek toch! riep Elza angstig.

— Ja, arm kind... Ja, er is nieuws...

— Is de schuit vergaan?

— Wees kalm, Elza...

— Kalm, kalm... antwoord toch! Ik moet het toch hooren!

— Kind, wat heb ik deernis met u! Ge bemindet Everaart zoo.

— Hij is dus dood! gilde ze.

— Helaas!

— Hij is dood... de schuit is vergaan?

— Ja....

— Maar de bemanning kan opgepikt zijn...

— Neen, Elza, neen.... Leendert Deloef zag het gebeuren en heeft al 't mogelijke gedaan, om de arme kerels te redden, maar 't was onmogelijk...

Elza stond eenige oogenblikken als verstomd van smart.

— Dood... dood... Everaart!... kreet ze dan, en tranen ontsprongen haar oogen en zenuwachtige snikken beroerden haar lijf. Everaart! klonk het klagend, en de wind voerde die bange klacht mede...

— Kloek, Elza... wees kloek, troostte roode Hannes. Wil ik u naar huis leiden?

— Laat me alleen... ga weg... laat me alleen Hannes! riep ze met drift.

— Wat wilt ge doen, Elza! Wees toch niet zoo wanhopig!

— Ga weg... laat me alleen... hoort ge me niet?

— Zijt ge nu boos op mij?

— Wilt ge heen gaan....

— Wat is me dat hier! klonk het eensklaps.

Een kloeke visscher was om het duin gekomen en herhaalde zijn vraag en keek daarbij dreigend naar roode Hannes.

— Fiere! riep Elza. Everaart, Everaart... Maar er is nog hoop, nietwaar Fiere... het is niet zeker, dat hij dood is?

— Maar wat weergâ, wat beteekent dat? Zeg, roode schelm, wat hebt ge uitgevoerd...?

— Niets! zei de ander kort.

— Fiere... Everaart is dood... verdronken...

— Everaart dood? herhaalde de visscher. Japik's schuit zou vergaan zijn! riep hij verschrikt. Wie zegt dat?

— Hannes... weet gij het nog niet?

— O, wat heb ik haar bang gemaakt! spotte de schelm, die zich valsch lachend uit de voeten maakte.

— Is het dan niet waar? vroeg Elza driftig en ze greep Fiere bij de mouw. Zeg toch de waarheid...

— Die schurk... die ellendige schurk! riep Fiere verontwaardigd. Hoe durft hij! Er is niets van waar, Elza....

— Zegt gij de waarheid, Fiere?

— God hoort mij... Ik kom van 't strand...

— De H. Maagd zij geloofd! zei het meisje dankbaar. Maar weer ongerust liet ze er dadelijk op volgen: Everaart is toch nog niet binnen.

— Neen... en de „Zwaluw" van Toon Lams ook nog niet. Maar wat zou dat? Ze liggen vast veilig in de haven van Duinham of Zeekerk.

— O! ik ben zoo ongerust, Fiere!

— Kom, kom, haal nu toch niets in uw hoofd! Ga maar gerust naar huis... Ik moet even bij Blom zijn.

Fiere was 't hoofd van den reddingsdienst en als 't zwaar weer was, ging hij dikwijls naar den vuurtoren.

— Zoo'n gemeene Hannes! mompelde hij nog. Elza spoedde zich voort en weldra was ze thuis.

— Waar blijft ge toch? bromde haar vader.

— Everaart is nog niet binnen!

— En gij maakt u ongerust! En gij wilt met een visscher trouwen! Ja, ik hoor den wind wel, maar mijn schuit heeft veel stormen meegemaakt, zonder dat uw moeder thuis zat te grijnzen.

— Moeder liet ons toch altijd bidden.

— Bidden is goed... maar u zoo opmaken en altijd 't ergste denken, dat is niet goed!

Vader bemoedigde dus de maagd en toch bleef de last heur op 't harte drukken.

Elza ontstak de steenen lamp... en ze stak ook een kaars aan voor O. L. Vrouw der Stormen.

Dan bracht ze haar broertje Jan naar bed.

O! wat beukte de wind de hut, hoe gierde hij rond het dak en floot hij door den schoorsteen.

De knaap lag nu op 't zolderkamertje onder de dekens.

Elza stond angstig bij het dakraam, waardoor ze over dag de zee kon zien...

Nu was de duisternis onpeilbaar — nu was alles zwart daar buiten... Elza schrok.

Hoorde ze geen zucht?

Everaarts doodskreet... haar overgebracht... wonderlijk, bovennatuurlijk als gevolg van de smelting van twee harten, twee geesten, twee zielen?

En het meisje knielde op den zolder neer en nokkend kwam de bede uit haar gemoed:

— God de Vader... God de Zoon... God de H. Geest... red hem... H. Moeder Maria... bewaar hem!

— Elza! riep vader beneden.

De maagd daalde de steile trap af.

— Ik wacht op mijn eten, mopperde de oude.

Eten! Hoe kon vader nu aan eten denken?

Maar ze sneed brood en deed het water koken en schonk koffie op...

En dan wachtte ze...

O! pijnlijke onzekerheid... rusteloos, angstig beiden...

Vader at langzaam en dan ontstak hij zijn pijp...

En Elza wachtte maar...

Doch geen tijding kwam haar den last afrukken...

Ja, soms zei ze ook, als om zich zelf moed in te spreken, dat Japik's schuit te Duinham of te Zeekerk binnengeloopen was... maar ze kon het niet gelooven... en 't scheen of ze nog die geheimzinnige zucht hoorde... Everaart's doodsgereutel wellicht... Groote God... de golven speelden misschien reeds met zijn lijk...

Zijn lijk!

Everaart... de klooke, brave, rondborstige Everaart

haar beminde... zou morgen, overmorgen... of dagen later pas, ergens aan land spoelen. ... blauw uitgeslagen, opgeblazen, verminkt, erger nog...

Neen, dat was al te wreed!

En zenuwachtig schoof Elza de beiers van haar rozenkrans tusschen de vingers... en wat de lippen prevelden, kwam diep uit een gefolterd hart.

Vader zei niets... hij rookte en luisterde naar den storm. Zeker kwamen oude herinneringen op... en dacht hij aan zijn broeders Sander en Wouter, aan vrienden uit zijn jeugd... aan al de drama's, die door de visschers echter als gewone feiten werden beschouwd... iets aan hun beroep, of liever aan hun wezen verbonden!

Eindelijk lei de blinde zijn pijp neer.

— Ik ga slapen, sprak hij.

Slapen!

Dacht hij aan Everaart niet?

Maar Elza was blijde, dat ze vader te bed mocht helpen, dan kon ze heen, heen naar 't strand, naar de zee, waar ze dichters bij Everaart was.

— Wees maar niet ongerust, zei de oude, eer hij zich nederlegde en zijn stem klonk nu zachter.

Wie weet wat er in zijn hart omging? Een zeeman verbergt gaarne zijn innerlijke gevoelens.

Als een snik uit zijn keel nokt... noemt hij het hoesten, en zoo een traan zijn oog ontwelt, is er iets ingevlogen of steekt de zon hem, zoodat hij zich omkeeren kan.

Zachtkens opende en sloot Elza de deur, en dan worstelde ze, tegen den wind in, naar het strand...

Daar stonden eenige mannen, die het in hun hut niet konden uithouden, maar aangetrokken werden door het grootsche, hoewel vreeselijk schouwspel, van de stormende zee.

— Elza Vergouwen, zeiden ze.

En een hunner riep:

— Japik's schuit is niet binnengekomen, ze zal te Duinham of te Zeekerk liggen.

Weer die bemoediging...

Maar Elza kon niet rustig naar huis gaan... hier moest ze blijven. En het arme trouwe meisje wachtte geduldig.

Eensklaps riep een der mannen:

— Een licht, een licht... kijk... daar!

Elza's hart bonsde...

Een licht...

— Waar? vroeg ze driftig.

— Links van de Breedbank!

En allen zagen het nu... behalve Elza, wier oog niet geoefend was, als dat der visschers.

Zij zag niets dan de duistere zee... Maar ze geloofde het. Japik of Lams?

Vreeselijke onzekerheid nog!

Een schuit toch moest het zijn... maar wiens!

De visschers volgden de bewegingen van het schijnsel.

— 't Is weg...

— Ik zie het weer...

— Ja... daar...

— 't Is weer verdwenen!

Zoo klonk het... en afwisselend was er ook vreeze en angst in Elza's gemoed...

Eindelijk zag ze 't licht ook... heel even maar... doch als een ster had het haar bemoedigd, een ster van hoop!

— Ik zie het niet meer.

— Ik ook niet.

Zoo klonk het dan...

En 't licht bleef weg...

Vergaan nabij de kust... in 't zicht van den vuurtoren?

Maar eensklaps hoorde men een vervaarlijk gekraak... een doffen smak dan... en 't was of de golven een monster uitspuwden... een vervaarlijk zwart monster.

En de zee hilde geweldig en de wind gilde akelig, maar uit de duisternis sprongen zes mannen te voorschijn en liepen gejaagd voorwaarts... bleven dan staan... maar stapten weer verder, nu achter elkander.

— Japik... Toon... Walter... Everaart... Leendert.... Frans!... riepen de verbaasde visschers.

Maar de geredden antwoordden niet.

— Everaart, Everaart! klonk het juichend. En Elza sprong haar verloofde om den hals, weenend en lachend tegelijk en al maar door jubelend: Everaart.... gered... Everaart, Everaart!

Maar hij duwde haar zachtkens ter zijde, en zijn lippen bleven opeengeklemd... en zoo was 't ook bij de anderen....

't Was of de wind zelf het blijde nieuws verbreid had.

Mannen, vrouwen en kinderen snelden toe...

Maar de geredden stootten een vrouw, een moeder, een verloofde, een kind, teeder van zich weg en geen klank ontvlood hun lippen.

En Elza en de anderen begrepen plotseling alles... en ze werden eerbiedig en volgden de zes mannen, die het duin beklommen, zich schoorend tegen den storm, welke hen nu wilde voortdrijven, na eerst hun leven bedreigd te hebben.

— Zes man! riep een der volgers. „De Zwaluw” van Lams is vergaan, maar Japik heeft de bemanning opgepikt...

— „De Zwaluw” vergaan! gilde een vrouw. En mijn Frans! riep ze woest.

Ze was juist genaderd en onder haar mantel klemde ze een zuigeling tegen haar zwoegende borst. Leendert! kermde ze.

— Hij is gered! klonk het.

— Waar is hij? Ha... Leendert... zijt gij het... Leendert, spreek dan toch... ja, gij zijt het... maar waarom zegt ge niets? en ze klampte zich vast aan haar echtgenoot.

Maar de jonge visscher rukte zich los... en hij zweeg... hij had nu geen kus, noch voor zijn vrouw, noch voor zijn kind... hij stapte in de rij voort.

— Gered, gered! jubelde de vrouw... en ze vroeg niets meer, maar ze sloot zich bij de menigte aan.

De kleine stoet verliet het duin... Daar stond het kerkje.

De wind speelde met den verroesten weerhaan, die krijschend ronddraaide, en hij deed de versierselen van kruisen en grafkapelletjes rinkelen; hij

schoot fluitend door de galmgaten van 't verweerde torentje, en soms klonk een klokkentoon, ofschoon geen hand het zeel bewoog.

De grijze pastoor en de koster hadden 't nieuws ook al vernomen. Ze waren immers niet te bed geweest, want ze woonden te midden der visschers, wier leed en vreugde ze deelden....

Een zeeman fluisterde hun iets in 't oor.

De koster ontsloot de deur... Zijn sleutel draaide krijschend in het oude, groote slot.

De priester trad binnen....

De geredden volgden hem...

En dan kwamen de anderen, schier de gansche bevolking nu.

't Was pikdonker in het bedehuis en de storm beukte de hoge ramen, en schudde de zinken platen van 't dak... en hol klonken al die geluiden door de ruimte.

Maar de koster ontstak eenige kaarsen, wier schijnsel spookachtig op den uitgesleten vloer en op de lange banken en lage stoelen viel.

De zes mannen schreden naar voren. Het water droop van hun kleederen in lange strepen op de grauwe zerken.

En daar voor een oud, houten beeld van Maria, knielden de geredden neer, en baden ze.

De menschen baden mee... en toch klonk geen stem... alleen de storm loeide en gierde...

Eindelijk stonden de zeelieden op en zwijgend gingen ze heen...

En in 't portaal wenkten ze den koster en bestelden hem een kaars, even lang als de mast van

Japiks schuit.... een kaars ter eere van Maria....

Maar buiten op den doodenakker klonken de stemmen....

— Gered, gered!

— Elsa...

— Everaart...

De beminden omhelsden elkander. En ze gingen heen... eerst te ontroerd om te spreken...

Maar dan vertelde Everaart alles: hoe Japik getalmd had, om terug te keeren... hoe hij de „Zwaluw” ontmoette, met verbijzeld roer en weggeslagen mast... hoe ze met moeite Lams en zijn gezellen hadden gered... hoe toen de storm hun schuit bedreigde.... en hoe ze den Hemel beloofd hadden bij hun redding niet te zullen spreken, dan na in de kerk hun dankgebed te hebben uitgesproken...

Aan Elza's hut scheidden ze... Toch viel het hun moeilijk....

't Was de maagd of Everaart nog bedreigd werd, en ze wilde hem vasthouden.... ze wilde zich voortdurend overtuigen, dat ze hem terug had van die verraderlijke, verslindende zee...

— Blom en Vinier weten het misschien nog niet, zei de jongeling dan.

— Ga, Everaart, ga snel... ze zullen ook ongerust zijn... en rust dan, slaap... ge zijt afgemat!

Elza trad binnen.

— Vader... hij is binnen! riep ze.

— Wat is er? vroeg de blinde.

Hij verliet zijn bed, en hij moest alles hooren en dan sprak sprak hij:

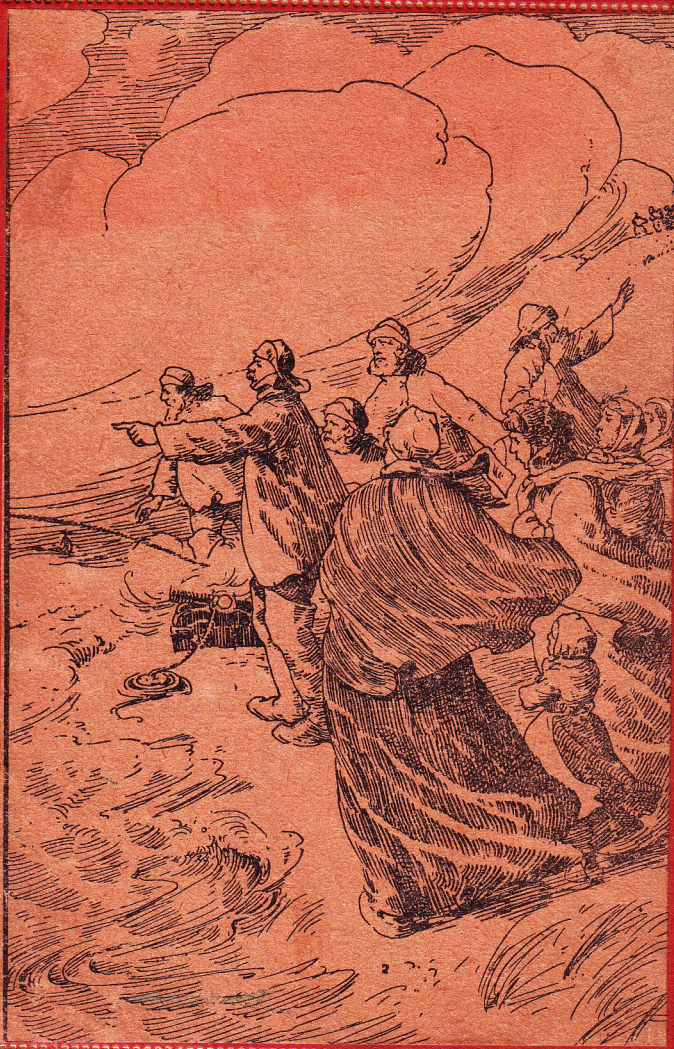
— Ziet ge wel, dat ge niet ongerust moest zijn?

Maar in zijn bed dankte ook hij den Hemel...

En Elza... ze had om Everaart's leven gesmeekt en nu vergat ze haar dankgebed niet!

De storm raasde voort... werd nog heviger... maar de maagd voelde zich van haar last bevrijd.

HELDEN ZONDER ZWAARD
DOOR A. HANS

Lodewijk Opdebeek Uitgever Antwerpen

HELDEN ZONDER ZWAARD

UIT HET ZEEMANSLEVEN

DOOR

A. HANS

VLAAMSCH E BOEKHANDEL
LODEWIJK OPDEBEEK — ANTWERPEN.